

Arrest

nr. 231 653 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, als zelfstandige. Zij wordt in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E kaart), geldig van 1 maart 2016 tot 1 maart 2021.

1.2 Op 22 februari 2018 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan één jaar met uitstel, en een geldboete, wegens gewone diefstal en het verkopen, te koop aanbieden, leveren of afleveren zonder vergunning van verdovende middelen.

1.3 Op 9 september 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

1.4 Op 9 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar voor het grondgebied van België. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer:

Naam: H(...)

Voornaam: M(...) S(...) Q(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Zweden

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

√ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 05.09.2019 heeft de betrokkene verklaard een neef te hebben in België. Hij heeft geen andere familie of redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar.

De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een

actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel. (...)

1.5 Op 20 september 2019 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Zweden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens verwijst zij naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoekende partij kreeg kennis van het inreisverbod op 09/09/2019 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04/02/2017 op verdenking van vervaardigen, handel en bezit verdovende middelen in vereniging. Op 22/02/2018 werd verzoeker veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel voor een periode van 5 jaar en tot een geldboete van 3000 euro waarvan 2000 euro met uitstel voor een periode van 3 jaar

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het inreisverbod.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering is niet afdoende , zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De begrippen ‘geacht de openbare orde te kunnen schaden’ en “een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” worden op onderling verwisselbare wijze gehanteerd.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

In casu werd er in de bestreden beslissing ter motivering enkel het toepasselijke artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 vermeld. Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen

schaden, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Verzoeker heeft in het gerechtelijk onderzoek steeds zijn medewerking verleend en onmiddellijk bekentenissen afgelegd.

Bovendien werd verzoeker tijdens het gerechtelijke onderzoek reeds in vrijheid gesteld. Hieruit kan worden afgeleid dat de rechtbank het niet noodzakelijk vond om verzoeker verder in hechtenis te houden omwille van de openbare orde.

-Toen verzoeker in vrijheid gesteld werd uit de gevangenis na betaling van een borg (zie stuk 5), had verwerende partij de mogelijkheid om hem te laten weerhouden met het oog op uitwijzing, en had tevens de mogelijkheid om hem op dat ogenblik een inreisverbod te betekenen.

Verwerende partij heeft het op datum van zijn invrijheidstelling niet noodzakelijk geacht.

Blijkbaar was er geen sprake van een actueel karakter van de schending van de openbare orde volgens verwerende partij, in het andere geval had verwerende partij wel actie ondernomen.

Inmiddels werd hij in navolging van het vonnis op verstek dd. 22/02/2018 opgesloten, dus tengevolge van de feiten waarvoor hij eerder aangehouden was geweest. Er zijn geen nieuwe feiten gepleegd. Verwerende partij verwijst ook enkel naar de eerdere feiten..

Verwerende partij blijft dan ook in gebreke te motiveren waarom er nu wel sprake zou zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde

Daarnaast werd er door de Correctionele rechtbank te Antwerpen een gevangenisstraf met uitstel opgelegd, waarbij de rechtbank rekening heeft gehouden met de persoonlijkheid van betrokkene en zijn gunstig strafrechtelijk verleden. De correctionele rechter was bovendien van oordeel dat verzoeker het potentieel heeft om zich te verbeteren.

Verzoeker werd namelijk nog nooit eerder veroordeeld in België. Er werd bijgevolg geen effectieve gevangenisstraf opgelegd.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is.

In haar arrest nr. 203 547 van 4 mei 2018 heeft de Raad nog het volgende gesteld (stuk 2):

“De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen.

...

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen.

...

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.”

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Verder wordt er niet gesproken over de situatie van verzoeker, zijn medewerking aan het gerechtelijk onderzoek, zijn blanco strafregister in België.

Het betreft hier dus een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 44nonies Vreemdelingenwet in hoofde van verwerende partij.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 19.07.1981;*
- De materiële motiveringsplicht.*

Verzoekende partij betwist dat zij een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde en openbare veiligheid. Zij houdt voor dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering is terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoeker besloten heeft tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 8 jaar.

Verweerder laat gelden dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

In casu heeft de gemachtigde van de Minister vastgesteld dat verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met een uitstel van 5 jaar voor 1 jaar, wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Verzoekende partij betwist de feiten niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister dan ook geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij, gezien de ernst van deze feiten, momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, en in overeenstemming met art. 44nonies van de Vreemdelingenwet beslist tot afgifte aan verzoekende partij van een inreisverbod van 8 jaar.

Verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verweerder laat gelden dat niet dienstig kan betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar.

Zo motiveerde de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing inzake de volgende specifieke omstandigheden:

- verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt diefstal en inbreuk op de wetgeving inzake drugs,
- deze feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde,
- door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derde, en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering ,
- gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen,
- op de vragenlijst hoorplicht dd. 05.09.2019 heeft verzoekende partij verklaard een neef te hebben in België,
- gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoekende partij is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Nu uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister de duur van het inreisverbod heeft bepaald, rekening houdend met alle elementen die de specifieke situatie van verzoekende partij kenmerken, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat haar op "quasi automatische wijze" een termijn van 8 jaar zou zijn betekend.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij de voormelde motieven bovendien niet betwist.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat uit het eerste lid van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet blijkt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "door rekening te houden met alle omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Minister moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Minister zich in de bestreden beslissing zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, nu uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk werd overwogen nopens de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en rekening werd gehouden met de aanwijzingen op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

De gemachtigde van de Minister heeft aldus wel degelijk in concreto geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig heeft gemaakt inbreuken op de drugswetgeving.

Verweerder beklemtoont dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kritiek kan uiten op het feit dat de gemachtigde van de Minister, geheel in overeenstemming met artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor een periode van meer dan vijf jaar heeft opgelegd.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende is gemotiveerd.

In dit verband merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet kan voorhouden dat de verzoekende partij, omdat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en aldus te kennen geeft de motivering van de bestreden beslissing te kennen, niet zou kunnen aanvoeren dat de opgenomen motivering niet afdoende is. Ook sluit het gegeven dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat, niet uit dat deze beslissing op andere vlakken geen of geen afdoende motivering bevat. In deze zin kan de verzoekende partij aldus wel degelijk de gevolgen ondervinden van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert.

Verder wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. (...)"

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34 en 40).

Het voormelde artikel 44*nonies* werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019), die op 19 juli 2019 in werking trad. In de parlementaire

voorbereidingen van de voormelde wet wordt aangegeven dat de eerste paragrafen van de nieuwe bepaling hetgeen hernemen dat reeds was voorzien in het oude artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet (zie Toelichting bij het wetsvoorstel van 27 februari 2019 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer 2018-2019, nr. 54-3618/001, 18). Bijgevolg blijven ook de parlementaire voorbereidingen van het oorspronkelijke artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet relevant voor de interpretatie van deze bepaling in zijn huidige vorm. De Raad benadrukt hierbij wel dat het voormelde artikel 44*nonies* in zijn nieuwe bewoordingen uitdrukkelijk benadrukt dat het inreisverbod “*uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*” kan worden opgelegd. Dit bleek voorheen slechts onrechtstreeks uit artikel 44*nonies*, tweede lid (oud) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Zoals hoger reeds aangegeven, laat artikel 44*nonies*, § 1 van de vreemdelingenwet de gemachtigde toe aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de burger van de Unie wordt gegeven, een inreisverbod te koppelen, “*en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”. De duur van dit inreisverbod mag overeenkomstig § 2, eerste lid van de voormelde bepaling niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de burger van de Unie “*een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. In casu bedraagt de duur van het inreisverbod acht jaar, zodat blijkt dat de gemachtigde ervan is uitgegaan dat de verzoekende partij zulke ernstige bedreiging vormt. “*Ernstige redenen van openbare orde*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*”, terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 23 en 34-37, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 19). Aangezien de verzoekende partij niet specifiek ingaat op het “*ernstig*” karakter van de bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gaat ook de Raad hierop niet verder in.

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat “*redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*” veronderstellen dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ (Grote Kamer) 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het voormelde evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: *“Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boulif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).”* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van het voormelde artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

De verzoekende partij voert aan dat de motivering van het bestreden inreisverbod niet afdoende is. Zij wijst erop dat er sprake moet zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde en dat er aldus een daadwerkelijke dreiging moet uitgaan van haar gedrag. Zij benadrukt dat *in casu* enkel het toepasselijke artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet wordt vermeld, en dat betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, ter motivering enkel wordt ingeroepen dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld. Zij stelt dat er geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar haar persoonlijk gedrag. Verder geeft zij aan dat er geen nieuwe feiten zijn gepleegd, dat de gemachtigde ook enkel naar de eerdere feiten verwijst. Vervolgens benadrukt de verzoekende partij dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is. Zij stelt dat de gemachtigde enkel melding heeft gemaakt van deze veroordeling, maar er niet gesproken wordt over haar situatie, haar medewerking aan het gerechtelijk onderzoek en haar blanco strafregister in België.

Met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij overweegt de gemachtigde het volgende: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar.”*

Daarnaast bevat de bestreden beslissing de volgende overweging met betrekking tot de *“actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid”* die de verzoekende partij door haar gedrag zou vormen: *“De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.”*

Al verwijst de bestreden beslissing niet naar enig aanhoudingsmandaat en al kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde enkel naar haar strafrechtelijke veroordeling heeft verwezen, zij kan wel gevolgd worden dat de opgenomen motivering niet afdoende is in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet (met inbegrip van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie) om het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij, zijnde een burger van de Unie, te verantwoorden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zeer beknopt verwijst naar de veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen. Het betreft een veroordeling voor niet nader omschreven feiten die als *“diefstal”* en als *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs”* werden gekwalificeerd en waarvan niet blijkt wanneer

deze feiten werden gepleegd. De verzoekende partij werd blijkens de bestreden beslissing veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan één jaar met uitstel (gedurende vijf jaar). Aangezien de verzoekende partij deze vaststellingen op zich niet betwist, moet worden aangenomen dat de beperkte gegevens die in dit verband in de bestreden beslissing zijn opgenomen, correct zijn. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt echter niet dat de gemachtigde zelfs maar op de hoogte is van welke concrete feiten de verzoekende partij heeft gepleegd, op welk moment en in welke omstandigheden. Het betrokken vonnis bevindt zich immers niet in het administratief dossier. De datum van het vonnis (die overigens niet wordt vermeld in de bestreden beslissing), de kwalificatie van de feiten en de straf blijken slechts uit een aantal algemene documenten, zoals een bevel tot gevangenisneming van 23 mei 2018 en een uittreksel uit het strafregister. Hieruit blijkt dat het een veroordeling bij verstek betreft, uitgesproken bij vonnis van 22 februari 2018, wegens gewone diefstal en het verkopen, te koop aanbieden, leveren of afleveren zonder vergunning van verdovende middelen.

De Raad merkt in dit verband op dat slechts uit een stuk dat de verzoekende partij zelf bij haar huidig verzoekschrift van 9 oktober 2019 voegt, enigszins concreter blijkt om welke feiten het gaat. Het betreft een vrijstelling onder voorwaarden/mits borgstelling door de procureur des Konings van 4 mei 2017, dat hetzelfde refertenummer draagt als het voormelde bevel tot gevangenisneming. Dit stuk bevat weliswaar slechts de inverdenkingstellingen en aldus niet de daadwerkelijke veroordelingen, maar alleszins blijkt dat de ene tenlastelegging feiten betreft, gepleegd tussen 30 september 2016 en 3 februari 2017 met betrekking tot cannabis, en de tweede tenlastelegging feiten betreft, gepleegd in dezelfde periode met betrekking tot het bedrieglijk wegnemen van een niet nader te bepalen hoeveelheid elektriciteit. Verdere concrete informatie blijkt niet. De Raad benadrukt dat deze elementen hoe dan ook niet blijken uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing.

Verder stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat de gemachtigde ook niet op een concrete en individuele manier uiteenzet op welke manier het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zoals uit de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt, bevat deze slechts algemene overwegingen over de maatschappelijke impact van *“deze feiten”*. Zonder dat uit de bestreden beslissing blijkt om welke concrete feiten het gaat, stelt de gemachtigde dat deze *“immers”* zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Ook verwijst hij zonder meer naar het plegen van *“dergelijke misdrijven”*, waardoor een belangrijk moreel en materieel nadeel wordt berokkend aan onschuldige derden. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering zou een bedreiging uitmaken voor de openbare orde. De gemachtigde beperkt zich hierbij tot vage, nietszeggende overwegingen. De verzoekende partij noch de Raad kunnen uit deze overwegingen afleiden op welke *“dergelijke misdrijven”* de gemachtigde dan wel doelt, welk *“belangrijk moreel en materieel nadeel”* erdoor aan onschuldige derden zou worden berokkend en op welke manier dit voor *“maatschappelijke beroering”* zorgt, en dan nog dermate dat deze beroering een bedreiging uitmaakt voor de openbare orde. Op basis van deze overwegingen concludeert de gemachtigde vervolgens dat, gelet op *“de maatschappelijke impact”* van *“deze feiten”*, de verzoekende partij wordt geacht een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Deze overwegingen worden echter op geen enkele manier betrokken op de precieze, concrete feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd en op haar concreet, individueel persoonlijk gedrag. Ook de vraag naar het reële en actueel karakter van de bedreiging, hetgeen – zoals de verzoekende partij ook benadrukt – vereist dat zij een neiging vertoont om het betrokken gedrag in de toekomst voort te zetten, wordt op geen enkele manier concreet beantwoord. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier deze motivering afdoende zou zijn, gelet op de eisen die artikel 44 *nonies* van de vreemdelingenwet en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband stellen.

Ook ziet de Raad niet in op welke manier op basis van de in de bestreden beslissing opgenomen motivering en het gegeven dat het vonnis van 22 februari 2018, dat nochtans een van de dragende elementen van het opgelegde inreisverbod vormt, zich zelfs niet in het administratief dossier bevindt, kan worden aangenomen dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. De Raad benadrukt samen met de verzoekende partij nogmaals dat het de gemachtigde toekomt om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (cf. HvJ (Grote Kamer) 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bijkomend merkt de Raad in dit verband nog op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook een aantal concrete elementen over haar persoonlijk gedrag naar voren brengt, waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden. Zij zet uiteen dat de correctionele rechtbank een gevangenisstraf met uitstel oplegde, waarbij de rechtbank rekening heeft gehouden met de persoonlijkheid en het gunstig strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij. Volgens haar was de correctionele rechter bovendien van oordeel dat zij het potentieel heeft zich te verbeteren. De Raad kan echter niet nagaan of deze door de verzoekende partij aangehaalde concrete elementen daadwerkelijk blijken uit het voormelde vonnis van 22 februari 2018, aangezien dit vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt. Het kan aan de verzoekende partij ook niet worden verweten dat zij op het ontbreken van deze informatie niet heeft geanticipeerd door zelf het betrokken vonnis (nogmaals) bij haar verzoekschrift te voegen. Zij kon immers in redelijkheid verwachten dat de gemachtigde kennis zou hebben van het vonnis van 22 februari 2018, gelet op het belang ervan voor de motivering van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon zij redelijkerwijze ook verwachten dat dit vonnis zich in het administratief dossier zou bevinden.

Met haar betoog kan de verzoekende partij aannemelijk maken dat de motivering voor het opleggen van het bestreden inreisverbod in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet (aldus met inbegrip van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie) niet afdoende is. Ook maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de mate waarin zij een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de in de bestreden beslissing opgenomen motivering en zet zij uiteen dat hieruit blijkt dat de gemachtigde in overeenstemming met het voormelde artikel 44*nonies* is overgegaan tot de afgifte van een inreisverbod (van acht jaar) aan de verzoekende partij. Zij onderbouwt dit betoog door te verwijzen naar de volgens haar “specifieke” omstandigheden die de gemachtigde in zijn motivering heeft betrokken. Het betreft echter de vage, nietszeggende verwijzingen waarvan de Raad hoger reeds heeft vastgesteld dat deze in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet niet volstaan. Dat de bestreden beslissing ook een concrete motivering bevat in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan het vastgestelde motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek niet herstellen. Hoger heeft de Raad vastgesteld dat het voormelde artikel 8 weliswaar relevant is in het licht van het evenredigheidsbeginsel dat het bestuur bij zijn beoordeling moet eerbiedigen. Dit beginsel is *in casu* echter nog niet aan de orde, aangezien de gemachtigde reeds heeft nagelaten op afdoende en zorgvuldige wijze vast te stellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanvoert, kan op basis van de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad niet worden aangenomen dat de gemachtigde wel degelijk *in concreto* heeft geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden “door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden”. In dit verband wijst de Raad er nog op dat dit ook niet het criterium is dat *in casu* relevant is. Hoger heeft de Raad reeds meermaals aangegeven aan de hand van welk criterium en onder welke voorwaarden aan een burger van de Unie een inreisverbod kan worden opgelegd.

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij weliswaar kan worden gevolgd waar zij stelt dat het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde, op zich geen afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Dat de gemachtigde heeft nagelaten zich te houden aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, doet echter wel degelijk afbreuk aan deze motivering.

Ten slotte merkt de verwerende partij nog op dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan en is veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, niet maakt dat de gemachtigde in strijd met artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, een inreisverbod aan een burger van de Unie zou kunnen opleggen. De verwerende partij kan in redelijkheid niet anders voorhouden.

Het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod doet niet ter zake, aangezien de Raad reeds heeft vastgesteld dat de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod op zich reeds is aangetast door een motiveringsgebrek.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE